

Košík plný milenců

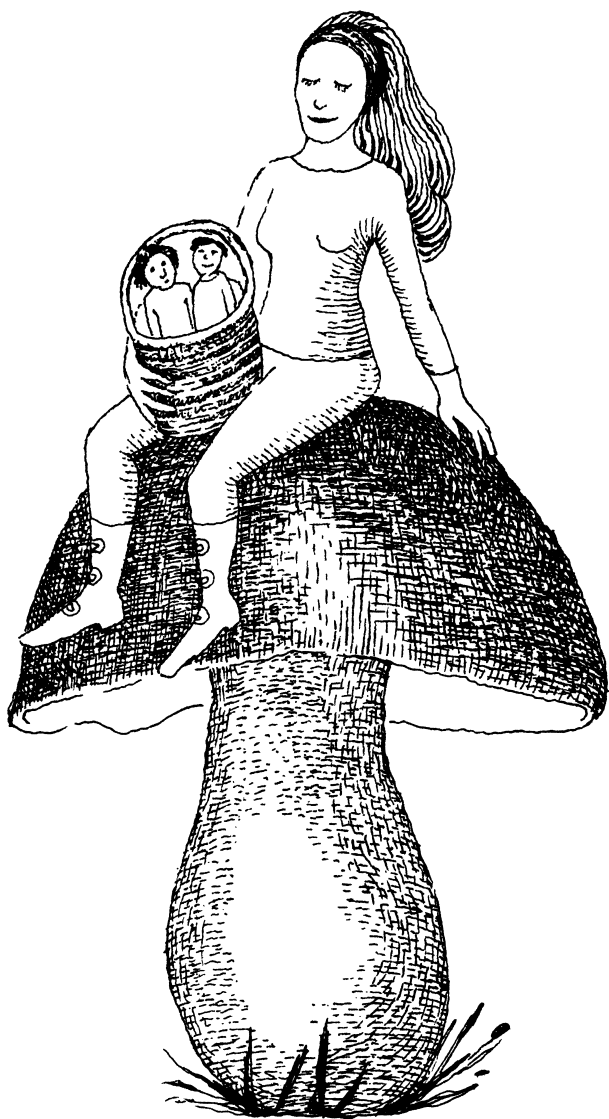
Byla jsem na chalupě v Podkrkonoší, a protože rostly houby, tak jsem pozvala kamarádky, abychom si udělaly houbový mejdan.

Přijela Dana a přijela Jolana. Vrhly jsme se do lesa. Hned jsem si všimla, že každá máme jinou metodu sběru. Jolana šla jen v teniskách, kraťasech a červeném tílku. Nevzala si s sebou nic. Žádný košík, žádný bavlněný pytel, dokonce ani igelitku. Jolana byla přesvědčená, že nemá cenu se tahat se zavazadlem, když stejně nic nenajde.

Dana se vybavila nožem, velkým proutěným košem, vzala si bundu, dlouhé kalhoty, na hlavu obrácenou kšiltovku a na nohy holinky.

Já měla igelitku, tříčtvrťáky a pruhované tričko. Úzkostlivě jsem svírala špičatou škrabku na brambory.

V lese se Jolana okamžitě rozhodla pro lesní cestu. Šla poměrně rychle. Nedívala se napravo ani nalevo, nezastavovala se

a jen občas našťvaně vykřikla: „Nic neroste! Nic tu není!“

Dana se jako lovecký pes vrhla na hřibovou stopu. Ta vedla do houštiny. Dana si jen ještě víc ohrnula límec, sklonila se k zemi a začla se plazit do stráně.

Bylo dusno a dýchalo se mi blbě. Každých padesát metrů jsem se proto zastavila a rozhlížela se pečlivě kolem sebe. Dařilo se mi. Po pečlivé rekognoskaci terénu jsem zahlédla oranžovou hlavičku. A když jsem klouzek vydloubla a čistila ho škrabkou, tak ohnutá u země jsem zahlédla klouzkového brášku. A dalšího! A pak dokonce trojčata!

„Holky! To jste ještě neviděly!“ uslyšely jsme najednou. Dana se vynořila z houští a obě jsme pádily za Jolanou. Stála na mýtině a u jejích nohou se skvěla nádherná houba. Pravý bílý hřib. V průměru měl jeho klobouk tak kolem třiceti centimetrů. Jolana začla s hřibem cloumat, vydloubla ho z mechu tak neurvale, že hřibu roztřepila nožku. Umazala jí prsty a Jolanu to dost otrávil. Otřela si je do kalhot, popadla hřiba kloboukem dolů a šla dál.

„Počkej! To nemůžeš!“ rozhořčila se Dana a vyrvala jí hřiba z ruky. Nesla ho před sebou nábožně jako jeptiška zapálenou svíčku a obdivně vzdychala: „Bože! Ten je tááák nádherný!!!“

Dana se kochala asi dvacet minut, pak zakopla o rošt, upadla a hříbek rozmaširovala na kaši.

Jolana se na ni vztekla vrhla, chvilku s Danou lomcovala a pištěla: „Proč mi to pořád děláš! Vaška jsi mi taky sebrala!“

A přesně v tu chvíli mi to došlo. Se sbíráním hub je to úplně stejné jako se sbíráním mužů! Jolana sice už deset let naříká, že žije sama a že by chtěla vedle sebe nějakého fešáka. Ale pro to, aby si nějakého našla, nedělá vůbec nic! Nechodí do fitka ani do baru, nejezdí na kole ani na kolektivní zájezdy, odmítá se seznamovat po internetu a nikdy nepřijde na večírek, když ví, že tam bude někdo, o kom si my – její kamarádky – myslíme, že by se k ní hodil.

Jolana je zalezlá ve své garsonce jako jezevec, léto tráví na chatě své matky a po večerech obchází sousedky, které jsou už vdovy a libují si, že jsou na tom s Jolanou úplně stejně...

Jen jednou Jolana úplně náhodou narazila na Václava. Jolana je učitelka a Václav přišel na školu suplovat zeměpis a tělesnou výchovu. Václav byl vysoký, inteligentní a svobodný. A Jolana do něj vrazila svými velkými ňadry ve školní jídelně a Václav s ní začal chodit. Jenže pak přišla doba dovolených a Jolana dostala pozvání na jachtu.

Dana byla už podruhé vdaná. Její manžel Filip byl bohatým předsedou představenstva a jachta byla ideální pro tři páry. Jela jsem proto i já a můj přítel Hugo, a já proto na vlastní oči viděla, jak je Dana úplně ochromená Vaškovou krásou a jak jí její touha zatemňuje mozek a ona manželovy podnikatelské prachy i přátelství své kamarádky vyměňuje za chvíle rozkoše, kdy se nechá hladit a hníst vypracovanými tělocvičáckými rukama. Dana tehdy na jachtě Vaška svedla. Bylo to peklo. Jolana na ně narazila přímo v akci, a protože jsme byli uprostřed Středozemního moře, tak naše plavba k břehu byla velice bouřlivá, i když moře bylo rovné jako koberec.

Dana miluje sbírání, lovy a útoky. Používá vždycky osvědčené zbraně. Na houby jde s kapesním nožem, na muže používá hluboký dekolt, velký úsměv a vyšpulený zadek. U nás v lese ho měla taky. Její koš byl plný. Dana v něm měla dva kozáky, asi deset hříbků, a dokonce i jednoho křemeňáka.

V životě Dana narazila na dva velmi mužné členy horské služby a sbalila našich deset společných spolužáků. Přesto se Dana jednou nechala slyšet, že ze všech jejích milenců jen jeden přicházel v úvahu, aby se o něj mohla opřít. Jen jeden že byl jako skála, tvrdý jako křemen...

Daniny mužské úspěchy byly vždycky výsledkem Daniny tvrdé práce. Vždycky šla na lov absolutně vybavená svou kombinací zvrhlosti a naivity, vždycky se bezvadně oblékala (i svlékala!) a vždycky byla schopna kvůli erotickému objektu udělat cokoliv. Šplhat po kopcích, brodit se bažinami, žíznit v poušti i mrznout na pólu...

Problém Dany byl jen jeden, ale byl velký. V Daně bylo totiž tolik energie, že jí její milí nikdy nestačili! Dana je vždycky úplně sežehla svým temperamentem, zahltila je svou láskou, vycucla z nich duši a rozdrtila je svou žádostivostí. Danini milenci vždycky dopadli jako ten pravý hřib, který vyrvala Jolaně z jejích nemotorných pařátů. Dalo by se říci, tak jak Jolana neuměla ošetřit svůj vztah s Václavem, tak Dana své miláčky ošetřovala až moc!

U nás na chalupě jsme houby rozložily na noviny. Jolana řekla, že ona houby stejně nejí, že je stejně tlustá, že stejně nic nemá cenu a že jde spát. Dana největšímu z klouzků překrojila hlavu.

Klouzek byl nejen ohlodaný od slimáka, ale byl úplně červivý.

Dana brala houbu po houbě a nakonec jí do smaženice nezbyla ani jedna. Všechny byly buď červivé, nebo shnilé, anebo na troud...

„Máš pravdu, že je to s houbama jako s chlapama,“ řekla Dana.

„Myslíš, že jich máš až dost, a pak zjistíš, že nemáš nic!“

Přede mnou ležely čtyři hříbky. Líbily se mi všechny. Všechny byly zdravé, všechny jsem si usmažila na sádle. A pak jsem je snědla a... Nic moc! A napadlo mě, že by mi možná větší radost než smaženice udělal pořádný řízek!

P. S.: „Božským“ mezi hříby je hřib královský. Je vysoký, silný a lahodný. Vyskytuje se vzácně, protože je to ohrožený druh. Takže si, milé dámy, buďte jisté, že na „božského“ zrovna vy určitě nenarazíte!